

— Върви, — рече враната. — Мисля, нѣма да се раскаешъ.

— Върви, — рече разплаканата жаба.

Цвѣтята се залюляха, и зашепнаха помежду си. Тѣ радостно се кланятъ на девойчето и последенъ пжтъ му прашатъ своя ароматъ. А дървесата, що се издигаха надъ камената ограда и виждахе частица отъ широкия свѣтъ, шумятъ съ високитѣ си върхове и думатъ:

— Нашето девойче отива да види, какъ живѣятъ хората по свѣта. То иска слънчице да се запали въ гърдитѣ му. Върви, мило наше девойче, ти си избра добрия дѣлъ.

II.

Девойчето излѣзе, и веднага се отзова въ тъмна гора. Замисли се малко, но веднага бодро тръгна напредъ. Защото тя бѣше вече решила. Пжтеката, по която вървѣше, бѣ тѣсна и каменлива. Камъни дращѣха нозетѣ му и се спѣваше о възловатитѣ корени на дървесата.

— Ще вървя по-полека и по-предпазливо, но за нищо на свѣта нѣма да се върна.

Отстрани растѣха храсти — търне, о които се закачаше и които я бодѣха.

— Защо ме бодете? — попита дѣвойката.

— Та ние именно съществуваме, за да бодемъ, — отговориха ѝ тѣ. — Не желаетъ да те бодатъ, върви по другъ, по-широкъ пжтъ.

— Ще вървя по тоя, който съмъ си избрала, — отвърна имъ тя и мълкомъ продължи пжтя си, безъ да обръща внимание на това, че тѣ продължаватъ да я бодатъ.